

ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО

УДК 249.6+354

DOI <https://doi.org/10.32838/TNU-2707-0581/2021.2/05>

Бевз О.В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПОБУДОВИ СИСТЕМИ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ КУРОРТІВ В УКРАЇНІ (ЕКОЛОГО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ)

У статті досліджується система центральних органів виконавчої влади, що здійснювали раніше і здійснюють сьогодні управління у сфері курортів в історико-правовому аспекті. При цьому наголошується на тому, що оскільки державне управління в галузі використання та охорони курортів України є складовою частиною державного управління, для нього характерні спільні проблеми із проблемами системи державного управління в цілому, зокрема пошуки «оптимальної» системи органів управління, що зумовлюють постійні зміни в системі органів центральної виконавчої влади. Особлива увага звертається на повноваження Міністерства культури та інформаційної політики України, яке є головним органом у системі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію у сфері туризму та курортів, та Державного агентства розвитку туризму України, який реалізує державну політику у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів) згідно із чинним законодавством. Автор дослідження приходить до висновку, що управління у сфері курортів в Україні за останні 20 років здійснювали різні центральні органи виконавчої влади, які займалися питаннями культури, економіки, інфраструктури, охорони здоров'я, безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, тобто спеціальні неекологічні органи, для яких екологічна функція не є основною. Ніколи органом, що формує та реалізує державну політику у сфері курортів, не було центрального органу виконавчої влади у сфері екології. Таким органом сьогодні є Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України. Саме воно, на думку автора, повинно бути визначено органом, який забезпечує формування державної політики у сфері курортів, а діяльність профільного органу, який реалізує таку державну політику, відповідно, повинна здійснюватися саме через це міністерство.

Ключові слова: курорт, управління, охорона довкілля, центральний орган виконавчої влади.

Постановка проблеми. Визначення поняття «управління» є досить складним, і питання управління залишаються актуальними протягом багатьох років для різних наук у тому числі юридичної. Досліджується воно і еколого-правовою наукою. Державне екологічне управління в доктрині екологічного права традиційно розглядається як один із найважливіших правових інститутів, водночас управління виступає важливою складовою частиною правового режиму природних об'єктів, ресурсів та комплексів. Одним із системоутворюючих елементів, з яких складається державне екологічне управління є інституційний, тобто

система державних інституцій, що здійснюють управління у сфері охорони довкілля [1, с. 208]. Дійсно, важко заперечити, що вирішення проблем раціонального використання та охорони природних ресурсів, об'єктів та комплексів неможливе без створення виваженої системи органів управління, визначення їх повноважень та засад розподілу цих повноважень між різними органами державної влади, законодавчого закріплення їх функцій та завдань.

Особливістю державного екологічного управління є його диференціація відносно об'єктів. Серед таких об'єктів виділяють і курортні зони,

які в науковій і навчально-методичній юридичній літературі традиційно визнаються комплексними об'єктами екологічного права, що підлягають особливій охороні [2, с. 15; 3, с. 541].

Відповідні положення містяться і в українському законодавстві. Згідно із ст. 60 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» до природних територій і об'єктів, що підлягають особливій охороні, належать курортні зони. Те, що курорт є комплексною категорією, випливає із визначення ст. 1 Закону України «Про курорти»: це освоєна природна територія на землях оздоровчого призначення, що має природні лікувальні ресурси, необхідні для їх експлуатації будівлі та споруди з об'єктами інфраструктури, використовується з метою лікування, медичної реабілітації, профілактики захворювань та для рекреації і підлягає особливій охороні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Ураховуючи важливість і значення управління як правового інституту екологічного та земельного права, до інституційно-правових аспектів управління у сфері використання та курортів зверталися науковці у дослідженні правового режиму курортних, оздоровчо-лікувальних зон [4; 5; 6], а також земель оздоровчого призначення, на яких згідно із законодавством розташовуються курорти. Зокрема, Ю.С. Петлюк вказує на те, що управління в галузі використання й охорони земель оздоровчого призначення є засобом забезпечення збереження, відтворення, раціонального використання та охорони земель, які містять природні ресурси, що мають лікувальні властивості. Впорядкування системи правовідносин, об'єктом яких є землі оздоровчого призначення, є можливим за умови функціонування цілісної системи управління, яка б базувалася на засадах чіткої визначеності та розмежування функцій і повноважень її структурних елементів [7, с. 13].

Про необхідність чіткого розмежування повноважень органів управління в урахуванням специфіки земель оздоровчого призначення зазначає також І.Г. Булах. [8, с. 13].

Постановка завдання. Незважаючи на достатній масив наукових розробок, що так чи інакше торкалися правових аспектів управління у сфері курортів і земель оздоровчого призначення, існує потреба дослідити систему центральних органів виконавчої влади (далі – ЦОВВ), що здійснювали раніше і здійснюють на сьогоднішній день управління у зазначеній сфері в історико-правовому аспекті.

Слід наголосити на тому, що оскільки державне управління в галузі використання та

охорони курортів України є складовою частиною державного управління, для нього характерні спільні проблеми із проблемами системи державного управління в цілому, зокрема пошуки «оптимальної» системи органів управління, що зумовлюють постійні зміни в системі органів центральної виконавчої влади.

В Основних засадах (стратегії) державної екологічної політики України на період до 2030 року, затвердженої Законом України від 28 лютого 2019 року № 2697-VIII, неефективна система державного управління у сфері охорони навколишнього природного середовища та регулювання використання природних ресурсів зазначена як одна з першопричин екологічних проблем України. А серед стратегічних цілей та завдань, на досягнення яких спрямована державна екологічна політика, виділяється ціль 5 – удосконалення та розвиток державної системи природоохоронного управління. Завданнями є забезпечення чіткого розподілу повноважень у сфері охорони навколишнього природного середовища на державному, регіональному та місцевому рівнях. І хоча в тексті Закону курорти не згадуються взагалі, зазначені вище положення стосуються і системи органів, що здійснюють управління у сфері діяльності курортів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Відповідно до ст. 38 Закону України «Про курорти» від 5 жовтня 2000 р. (із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460-VI від 16 жовтня 2012 р.)¹ управління у сфері діяльності курортів здійснюють Кабінет Міністрів України, ЦОВВ, що забезпечує формування державної політики у сфері діяльності курортів, ЦОВВ, що реалізує державну політику у сфері курортів, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, інші органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

Отже, таке управління згідно із запропонованою в науці екологічного права класифікацією за спеціалізацією здійснюють органи загальної компетенції та державні органи спеціальної компетенції. У свою чергу, органи спеціальної компетенції поділяють на спеціальні екологічні органи, які виключно чи переважно мають екологічні повноваження, та спеціальні неекологічні органи, для яких екологічна функція не є основною [1, с. 209]. І саме на останніх покладені повноваження

¹ Положення нормативно-правових актів наводяться відповідно до текстів, розміщених на сайті <https://zakon.rada.gov.ua/>

щодо формування державної політики у сфері діяльності курортів.

Так, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері діяльності курортів, сьогодні є Міністерство культури та інформаційної політики України (далі – МКІП). Відповідно до абз. 2 п. 1 Положення, затвердженого 16 жовтня 2019 р. № 885, із змінами, внесеними згідно з Постановами КМУ № 231 від 23 березня 2020 р., № 371 від 06 травня 2020 р., МКІП є головним органом у системі ЦОВВ, що забезпечує формування та реалізацію у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів).

4 грудня 2019 року Кабінет Міністрів України прийняв постанову №995 «Питання утворення деяких центральних органів виконавчої влади», якою передбачено створення Державного агентства розвитку туризму України (далі – ДАРТ). Відповідно до Положення про Державне агентство розвитку туризму України, затвердженого постановою КМУ від 24 грудня 2019 р. № 1162, ДАРТ є ЦОВВ, діяльність якого спрямовується і координується КМУ через Міністра культури та інформаційної політики і який реалізує державну політику у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів).

Згідно із п. 3 Положення основними завданнями ДАРТ є: 1) реалізація державної політики у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів); 2) внесення на розгляд Міністра культури та інформаційної політики пропозицій щодо формування державної політики у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів). ДАРТ відповідно до покладених на нього завдань у сфері курортів, зокрема: розробляє та подає в установленому порядку Міністрові культури та інформаційної політики пропозиції щодо порядку створення та ведення Державного кадастру природних територій курортів; забезпечує створення та ведення Державного кадастру природних територій курортів; забезпечує розгляд клопотань про оголошення природних територій курортними; погоджує клопотання про оголошення природних територій курортними із власниками чи користувачами земельних ділянок; забезпечує розроблення проектів оголошення природних територій курортними (п. 4 Положення).

Необхідно підкреслити, що певний період часу не існувало окремого ЦОВВ, який здійснював

функції з реалізації державної політики у сфері туризму та курортів.

Так, до створення ДАРТ відповідно до постанови КМУ від 02 вересня 2019 р. № 829 «Деякі питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» функції щодо формування та реалізації державної політики у сфері туризму та курортів безпосередньо здійснювало на той момент ще Міністерство культури, молоді та спорту України, яке утворило, реорганізувавши шляхом перетворення Міністерство інформаційної політики та поклавши на утворений ЦОВВ завдання та функції Міністерства культури і Міністерства молоді та спорту, що ліквідували.

Постановою КМУ від 16 жовтня 2019 р. № 885, яким було затверджено Положення про Міністерство культури, молоді та спорту України, одночасно були затверджені Зміни, що вносяться до постанов КМУ, в тому числі у Положення про Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України, затвердженого постановою КМУ від 20 серпня 2014 р. № 459 «Питання Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства», щодо передачі відповідних повноважень стосовно курортів від Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України (далі – Мінекономіки) Міністерству культури, молоді та спорту України. Таки чином, Мінекономіки було головним органом у системі ЦОВВ, що забезпечує формування та реалізує державну політику туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів) з 2014 по 2019 рр. Для виконання цього завдання у його складі було створено спочатку управління (наказ Мінекономіки «Про затвердження Положення про управління туризму та курортів» № 116 від 27 січня 2016 р., а згодом департамент туризму та курортів (наказ Мінекономіки «Про затвердження Положення про департамент туризму та курортів» № 1202 від 22 липня 2016 р.).

У свою чергу, на Мінекономіки були покладені функції ліквідованого згідно із постановою КМУ «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 10 вересня 2014 р. № 442 Державного агентства з туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів). Відповідно до затвердженого указом Президента України від 08 квітня 2011 р. №4444/2011 Положення про Державне агентство України з туризму та курортів Державне агентство України з туризму та курортів (Держтуризмкурорт України) було ЦОВВ,

діяльність якого спрямовується і координується КМУ через Міністерство інфраструктури, входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сфері туризму та курортів.

Разом із тим відповідно до указу Президента України від 12 травня 2011 р. № 581/2011 «Про положення про Міністерство інфраструктури України» Мініфраструктури України було визначено головним органом у системі ЦОВВ у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах туризму, діяльності курортів.

Отже, повертаючись до Постанови КМУ «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 10 вересня 2014 р. № 442, можна сказати, що передання повноважень Державного агентства з туризму та курортів Міністерству економічного розвитку та торгівлі України є таким, що не відповідає основним засадам побудови та функціонування системи органів виконавчої влади [9]. Видається доречним навести таку юридичну оцінку ліквідації Державного агентства з туризму та курортів та передачі його повноважень Мінекономіки. Адже реалізація принципу єдності державної політики – одного з нормативно закладених принципів побудови центральних органів виконавчої влади – не буде ефективною, зважаючи на необґрунтований перерозподіл завдань між міністерствами та відсутність механізму їх реалізації. Але в даному випадку передані Мінекономрозвитку повноваження не відповідають завданням та функціям, якими воно наділене, що може в майбутньому спричинити їх дублювання з повноваженнями Міністерства інфраструктури України. Більше того, не може вважатись ефективною ліквідація профільного Агентства, оскільки Мінекономрозвитку є багатогалузевим міністерством і реалізація повноважень в окремій сфері потребуватиме створення окремих органів [9].

Необхідно додати, що здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів постановою КМУ «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» було покладено на Державну службу України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів (положення затверджено постановою КМУ від 02 вересня 2015 р. № 667). Тобто контрольні повноваження були відібрані від органу, що забезпечує формування та реалізує державну політику туризму та курортів.

До створення Державного агентства України з туризму та курортів у 2011 р. існувала

Державна служба туризму і курортів, яка була утворена згідно із постановою КМУ від 12 липня 2005 р. № 564 «Про утворення Державної служби туризму і курортів» як урядовий орган державного управління, який діє у складі Міністерства культури і туризму України і йому підпорядковується (постанова КМУ від 13 лютого 2006 р. № 132 «Про затвердження Положення про Державну службу туризму і курортів»). Таким чином, з 2005 по 2011 роки питання діяльності курортів вже відносилися до сфери управління тоді ще Міністерства культури і туризму України. Положенням про Міністерство культури і туризму України, затвердженим указом Президента України від 02 грудня 2005 р. № 1688/2005, серед його основних завдань було виокремлено участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері туризму, діяльності курортів.

До передачі питання управління курортами до сфери діяльності Міністерства культури і туризму України з 2002 по 2005 рр. діяла Державна туристична адміністрація України як ЦОВВ, діяльність якого спрямовувалася і координувалася безпосередньо КМУ. Відповідно до Положення про Державну туристичну адміністрацію України, затвердженого указом Президента України від 11 квітня 2002 р. № 331/2002, із змінами, внесеними указом від 08 жовтня 2002 р. №912/2002, Держтурадміністрація України в установленому порядку вносить пропозиції щодо формування державної політики у туристичній та курортній галузях, забезпечує її реалізацію, здійснює управління в цих галузях, а також міжгалузеву координацію та функціональне регулювання з питань, віднесених до її відання.

Паралельно, як з урядовий орган державного управління, що діє у складі Міністерства охорони здоров'я України та підпорядковується йому з 2001 по 2008 рр., діяв Державний департамент із питань діяльності курортів (Положення про Державний департамент з питань діяльності курортів було затверджено постановою КМУ від 06 травня 2001 р. № 425), який був ліквідований відповідно до постанови КМУ від 23 липня 2008 р. № 675, проте відповідно до цієї ж постанови Міністерства охорони здоров'я України продовжувало безпосередньо забезпечувати виконання функцій з реалізації державної політики у сфері розвитку курортів.

Таким чином, управління у сфері курортів протягом останніх років із моменту набрання чинності Законом України «Про курорти»

14 листопада 2000 р. здійснювали різні відомства, але ніколи органом, що формує та реалізує державну політику у сфері курортів, не було органу управління у сфері екології, яким на сьогодні є Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України (далі – Міндовкілля). Відповідно до Положення про Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України від 25 червня 2020 р. № 614 Міндовкілля є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища. Жодних повноважень, що стосувалися б сфери курортів, у положенні не міститься. І до того ЦОВВ у сфері екології ніколи не був органом, що формує та реалізує державну політику у сфері курортів, хоча, виходячи із положень українського законодавства, курорти в першу чергу розглядаються як природні території, які мають природні ресурси. Крім того, як вже зазначалося вище, курортні зони належать до природних територій і об'єктів, що підлягають особливій охороні (ст. 60 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»). Відповідно до ч. 3 ст. 62 цього ж Закону в межах курортних і лікувально-оздоровчих зон забороняється діяльність, яка суперечить їх цільовому призначенню або може негативно впливати на лікувальні якості і санітарний стан території, що підлягає особливій охороні. Отже, пріоритетними повинні бути саме питання охорони таких особливо цінних природних ресурсів, забезпечити яку може саме Міндовкілля.

Питання пріоритетів можна розглянути на прикладі Стратегії розвитку туризму та курортів на період до 2026 року, затвердженої розпорядження КМУ від 16 березня 2017 р. № 168-р, тобто в період, коли ЦОВВ, що забезпечує формування та реалізує державну політику туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів), виступало Мінекономіки.

У Стратегії увага зосереджена на тому, що сфера туризму та курортів стає однією з основних галузей, що впливає на загальний стан і тенденції світової економіки, на необхідності удосконалення державної політики у зазначеній сфері як високорентабельної галузі національної економіки тощо. Подолання негативних тенденцій, створення сприятливих умов для розвитку сфери туризму та курортів повинні стати пріоритетними напрямками прискорення економічного та соціального зростання країни.

Водночас у Стратегії згадується про зв'язок розвитку зазначеної сфери зі сприянням збереженню екологічно безпечного навколишнього природного середовища. Так, серед основних стратегічних цілей розвитку сфери туризму та курортів з урахуванням сучасного стану і тенденцій розвитку України на період до 2026 року проголошується забезпечення ефективного і комплексного (економічного, соціального, екологічного та інноваційного) використання наявного туристичного та курортно-рекреаційного потенціалу шляхом розв'язання проблеми рекреаційного природокористування і охорони навколишнього природного середовища.

Проте екологічна складова частина не зазначається серед умов сталого розвитку сфери туризму та курортів. Екологічний напрям не виокремлюється серед основних напрямів реалізації Стратегії, а такі заходи, як забезпечення збалансованого використання природних лікувальних та рекреаційних ресурсів, збереження здатності природних комплексів до самовідтворення шляхом: регулювання інтенсивності туристичних потоків (антропогенних навантажень); створення Державного кадастру природних курортних територій та Державного кадастру природних лікувальних ресурсів; збору інформації та проведення аналізу стану використання природних туристичних і курортних ресурсів, удосконалення системи показників розрахунку обсягів туристичної та курортної діяльності; проведення державного моніторингу екологічного стану навколишнього природного середовища та природних лікувальних і рекреаційних ресурсів, фізичних факторів на курортах, туристичних територіях, у місцях відпочинку населення – віднесені за напрямом «Розвиток туристичної інфраструктури».

Висновки. Таке дослідження в історико-правовому аспекті дозволяє зробити висновок, що управління у сфері курортів в Україні за останні 20 років здійснювали різні ЦОВВ, які займалися питаннями культури, економіки, інфраструктури, охорони здоров'я, безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, тобто спеціальні неекологічні органи, для яких екологічна функція не є основною. Натомість ніколи органом, що формує та реалізує державну політику у сфері курортів, не було ЦОВВ у сфері екології.

У згадуваних вище Основних засадах (стратегії) державної екологічної політики України на період до 2030 року як очікуваний результат прописано, що інституційну спроможність ЦОВВ, що забезпечує формування і реалізує державну

політику у сфері охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки, буде посилено шляхом реформування та удосконалення державного управління. Видається, що одним із заходів, що призведе до посилення інституційної спроможності ЦОВВ, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки, буде відне-

сення до його повноважень питань щодо формування державної політики у сфері курортів, а діяльність профільного органу, який реалізує таку державну політику, відповідно, повинна здійснюватися саме через це міністерство, адже саме воно покликане забезпечувати охорону природних ресурсів, об'єктів та комплексів, до яких згідно із положеннями українського законодавства віднесені і курорти.

Список літератури:

1. Гетьман А.П. Державне екологічне управління. *Велика юридична енциклопедія : у 20 т. Т. 14 : Екологічне право.* / редкол. Ю.С. Шемшученко (голова), А.П. Гетьман (заст. голови) та ін. Харків : Право, 2018. 776 с.
2. Андрейцев В.І. Екологічне право: Курс лекцій : навч. посібник для юрид. фак. вузів. Київ : Вентурі, 1996. 208 с.
3. Краснова М.В. Об'єкти екологічного права *Велика юридична енциклопедія : у 20 т. Т. 14 : Екологічне право.* / редкол. Ю.С. Шемшученко (голова), А.П. Гетьман (заст. голови) та ін. Харків : Право, 2018. 776 с.
4. Бобкова А.Г. Правовий режим використання та охорони курортних, лікувально-оздоровчих зон і курортів. *Екологічне право. Особлива частина підруч.* / за ред. В.І. Андрейцева. Київ : Істина, 2001. С. 483–501.
5. Ткаченко О.М. Право користування курортними, лікувально-оздоровчими та рекреаційними зонами : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06. Харків, 1999. 16 с.
6. Петлюк Ю.С. Правовий режим курортів і лікувально-оздоровчих місцевостей. *Науково-практичний журнал «Право. Людина. Довкілля».* № 243 (2016). URL: <http://journals.nubip.edu.ua/index.php/Pravo/article/view/7499/7240> (дата звернення: 30.03.2021).
7. Петлюк Ю.С. Правовий режим земель оздоровчого призначення : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06. Київ, 2009. 17 с.
8. Булах І.Г. Правове регулювання використання та охорони : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06. Донецьк, 2010. 21 с.
9. Безнощенко Є. Ліквідація Державного агентства України з туризму та курортів. теоретична та практична доцільність. URL: <http://jurblog.com.ua/2014/10/likvidatsiya-derzhavnogo-agentstva-ukrayini-z-turizmu-ta-kurortiv-teoretichna-ta-praktichna-dotsilnist/> (дата звернення: 25.03.2021).

Bevz O.V. INSTITUTIONAL PROBLEMS OF BUILDING A SYSTEM OF CENTRAL EXECUTIVE BODIES IN THE SPHERE OF RESORTS IN UKRAINE (ECOLOGICAL AND LEGAL ASPECT)

The article includes a historical and contemporary overview of central executive bodies that ensure the formation and implementation of state policy in the sphere of resorts. It is emphasized that since state administration in the field of resort use and protection in Ukraine is a component of public administration, the problems that are typical for the public administration, in general, are inherent to it in the sphere of resorts. This article aims to determine the system of the state bodies of executive power with competence in the sphere of resorts taking into account the latest changes in Ukrainian legislation. Particular attention is drawn to the powers of the Ministry of Culture and Information Policy of Ukraine, which is the central body of executive power that provides for the creation of and implements the state policy in the sphere of tourism and resorts, and the State Agency for the Development of Tourism of Ukraine, which implements the state policy in the field of tourism and resorts (except the implementation of state supervision (control) in the field of tourism and resorts) according to the current legislation. The author of the study concludes that the various bodies of executive power carried out administration in the sphere of resorts in Ukraine over the past 20 years. There were the central bodies of executive power that dealt with cultural issues, economics, infrastructure, health care, food safety, and consumer protection, that is the bodies, for which the environmental function is not the main one. At the same time, never a central executive body in the field of ecology has been such an executive body that forms and implements the state policy in the sphere of resorts (for today it is the Ministry of Environmental Protection and Natural Resources of Ukraine).

The author emphasizes that the administration should take place within a framework of executive bodies specially authorized in environmental protection.

Key words: resorts, public administration, environmental protection, central bodies of executive power.